

[Christmas Møller.]

Chr. Møller, sig klart i Overensstemmelse med et Forslag, han stillede, og ifølge hvilket han motiverede, at der skulde ned-sættes et Udvalg til i Samlingen 1922—23 at fremkomme med et Folkeforsikringsfor-slag. Jeg tror derfor, det ærede Medlem Hr. Holger Larsen vil være enig med mig i — og jeg kan ogsaa sige det til anden Side i Salen —, at den Betragtning, der saa ofte er ført frem, at vor Linie paa Folkeforsik-ringsomraadet ikke har været fast og be-stemt, ikke er rigtig.

Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen gjorde yderligere den Bemærkning — og jeg tror ogsaa, den er fremsat fra anden Side —, at det Kontingent eller den Præmie, der skal betales efter vort Folkeforsikringsfor-slag, vil Arbejderklassen ikke kunne betale. Det er efter min Opfattelse ikke rigtigt. Arbejderne betaler paa en Række Omraader, til Fagforening, Arbejdsløsheds-kasse, o. s. v., langt, langt større Kontin-genter, end der er Tale om i vort Forslag. Og jeg tror aldeles ikke, at de ærede Mem-lemmer Hr. Holger Larsen og Hr. C. O. Pedersen har Ret i, at Vanskelighederne ved Præmiernes Betaling i første Række vilde komme hos Arbejderklassen, nej, de vilde uden Tvivl opstaa hos den fattige Hedehusmand, som har ganske anderledes faa Penge mellem Hænder Aaret igennem end Arbejderen af i Dag. Jeg kunde for-staa, om man fra forskellige Sider vilde sige, at her ligger der en Vanskelighed, her var noget, der maatte overvejes.

Der er yderligere en Betragtning, jeg maa gøre gældende, naar der er Tale om den sociale Lovgivning, vi har i Øjeblikket. Gang paa Gang er der gennem Aarene rettet Angreb mod os — ogsaa paa Arbejds-løshedslovens Omraade —, fordi vi er gaaet den Vej at sætte det offentlige Tilskud ned, hvor Princippet Hjælp til Selvhjælp skulde herske. Hvor ofte har man ikke angrebet os for Nedsættelsen af Tilskuddet til Ar-bejdsløshedsforsikringen, og hvor ofte har vi ikke mødt rasende Angreb paa Grund af Nedsættelsen af Sygekasselovens Tilskud! Heroverfor vil jeg gerne gøre den princi-pielle Opfattelse gældende, med Hensyn til hvad der er Statsopgaver, at det er en Stats-opgave, naar Nød er paa Færde, naar en Samfundsklasse ikke selv magter at løse en Opgave, at træde hjælpende til, saaledes at denne Samfundsklasse saa vidt muligt bliver i Stand til senere at klare Vanskelig-hederne selv, og derfor har der ikke været noget principielt urigtigt i den Indstilling, man har haft — ikke for de absolutte Tals

Vedkommende, som jo er steget stærkt, men for selve Tilskudstallene pr. Medlem —, at man gennem Aarene har nedsat Syge-kassetilskuddene og Tilskuddene til den ordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse. Det kan nemlig ikke bestrides, at som Følge af den Udvikling, der har været, er det økonomiske Grundlag, vi i Dag bygger paa, et ganske andet end tidligere; der staar ganske anderledes Pengemidler til Raadighed for de Samfundsklasser, der her er Tale om, end der gjorde f. Eks. for 25 Aar siden. Jeg vil gerne nævne et Par Tal, som meget tydeligt viser dette. I 1904—05, altsaa for 25 Aar siden, var der 712 199 Personer under Skattegrænsen, det vil alt-saa sige under henholdsvis 800, 700 og 600 Kr., og den samlede Indtægt i Landet var den Gang 1 000 Mill. Kr. og Gennemsnits-indtægten kun 877 Kr. Der var altsaa paa det paagældende Tidspunkt til Raadighed til Kontingenter til Syge- og Arbejdsløs-hedskasser o. s. v. langt, langt færre Penge hos den Del af Befolkningen, som det her drejede sig om at faa ind i de paagældende Kasser og Foreninger, end der er i Dag. For en Opgørelse nu vilde vise, at vi kom-mer op paa en Indtægt af mellem 3 000 og 4 000 Mill. Kr., hvor vi den Gang havde 1 000 Mill. Kr., og vi kommer til, at An-tallet af Skatteborgere her i Landet er over 1 Million. Saaledes er Udviklingen, idet man begribeligvis maa tage Hensyn til Pengenes mindre Værdi, men man vil aldeles ikke kunne bestride, at den enkelte, og navnlig gælder dette jo for Arbejder-klassen, har faaet ganske andre sociale Kaar, og at selve dette at have nogle flere Penge mellem Hænder nu en Gang giver lettere Mulighed for at udrede de dog for-holdsvis smaa Beløb, som her er Tale om, til de forskellige Forsikringer og Kon-tingenter. Jeg for mit Vedkommende vil sige, at hele den Udvikling, vi har været inde i — og det konservative Folkeparti har jo medvirket til, at det offentlige Ud-gifter i Perioder er gaaet ned, og her tænker jeg ikke paa Pengenes forandrede Købeevne som Følge af Valutaforholdene, men paa den Udvikling, der i øvrigt har været —, er ikke en Udvikling, man kan angribe som antisocial, thi naar man endelig skulde se paa det, maatte man vel sige, at Idealet er, at Samfundet, de enkelte Klasser, bliver saa stærke og saa sunde, at man efter-haanden kunde naa en Tilstand, hvor Hjælp til Selvhjælp blev nødvendig for færre og færre.

Ser vi paa den anden Side paa den sociale Lovgivning i Dag i Danmark og i